

Učitelj ne postaneš z diplomom

Imam srečo, da sem svojo poklicno pot nadaljevala v službi, ki mi je omogočila združevati dve veliki ljubezni: vzgojo rastlin in vzgojo otrok. Kmalu po diplomu in opravljeni praksi v podjetju sem se zaposlila kot učiteljica praktičnega pouka na Šoli za hortikulturo in vizualne umetnosti Celje.

Ljubezen do dela na zemlji sem podedovala po starših, delno pa je pri izbiri poklica botrovalo tudi moje takratno zdravstveno stanje. Kot 15-letna dijakinja sem stopila v šolo, kjer sedaj poučujem že 28. leto in tako zares lahko rečem, da je šola moj drugi dom. V teh letih se je »zgodilo« kar nekaj prenov programov, v katerih sem učila praktično vse strokovne predmete.

Če bi morala kakšno svojo izkušnjo posebej izpostaviti in položiti mlajši generaciji učiteljev na srce, so to besede nekdanjega dijaka, izrečene na srečanju 20. obletnice zaključka srednje šole, ki me še danes grejejo: »... Učili ste nas za življenje.«

Pa ni bilo vedno tako! Saj veste, kot mlada diplomatka brez izkušenj na pedagoškem področju sem naredila tudi kakšno napako. Tako sem na izpitu storitev z zagovorom, ko še ni bilo poklicne mature in so dijaki poleg izžrebanega praktičnega dela morali odgovarjati na vprašanja z vseh strokovnih področij, glasovala za negativno oceno za nekega dijaka, ki je danes zelo uspešen podjetnik. Dijak je že med šolanjem izkazoval zanimanje za proizvodnjo določene rastline, imel je že izdelano podjetniško idejo, vse druge panoge v hortikulturi pa ga niso zanimale. Ko se srečava, se še vedno nasmejeva temu dogodku.

Mene pa je prav ta izkušnja, gledana seveda iz določene časovne perspektive, pripeljala do sklepa, da je treba prisluhniti dijakom in jim stopiti naproti v času izobraževanja. Pri svojem delu se sedaj posvečam temu, da dijake res spoznam, da ugotovim njihove prednosti in šibke točke. Te lahko potem skupaj počasi odpravljamo. Zdaj z gotovostjo trdim, da poskušam pouk kolikor je le mogoče individualizirati.

Ves čas službovanja sem se dodatno izobraževala. Najprej sem pridobila pedagoško-andragoško kvalifikacijo, nato pa sem dopolnjevala tudi svojo poklicno izobrazbo, da sem zadostila pogojem poučevanja na višji ravni.

Menim, da bi se morali učitelji strokovnih predmetov redno izobraževati – ne samo formalno, ampak tudi neformalno. Tehnologija se v vseh panogah tako hitro razvija, da samo izobrazba in obisk kakšnega strokovnega sejma tu in tam preprosto nista dovolj. Ne spadam v skupino tistih učiteljev, ko ima učitelj vedno prav. Praktično nemogoče je slediti vsem novostim in nisem v zadregi, če moram dijakom kdaj reči, da jim bom odgovorila naslednjo uro, ko bom preverila in proučila njihovo vprašanje.

Dijaki hitro odkrijejo pomanjkljivosti posameznega učitelja. Pomembno je, da si z njimi odkrit, spoštljiv, pravičen in pošten. Učitelj ne postaneš čez noč, oblikuješ se več let, a četudi že skoraj vse veš o otrocih in mladostnikih, te vedno kdo preseneti in se tako znova znajdeš na začetku. Ni recepta, kako postati učitelj, zagotovo pa moraš imeti mlade rad.

In to je moje vodilo: rada imam mlade in z veseljem jim posredujem svoje znanje.

Romana Špes, mag. kmetijstva